

Έρμη Ρωμιοσύνη!

(ένα όνειρο, διαβάζοντας Παλαμά)

Να ταξιδεύσω ζήτησα λίγο μπροστά, στα μέλλοντα. Να δω τι καν' η Ελλάδα μας, εκεί λίγο πέρα από του χρόνου τα δεσμά. Τόλμημα γερό, που τρόμο μπορεί να φέρει. Μα αξίζει να δούμε. Της Ρωμιοσύνης ο δικέφαλος χρυσαητός, που χατίρι δε χαλά, με 'βαλε στις φτερούγες του και με πέταξ' εμπρός, εκεί που ξέρει, προς τα ύψη, προς το φως. Και να η πατρίδα από ψηλά! Αλλά, αγνώριστη η χώρα η παινεμένη. Συντρίμμια, συντρίμμια, παντού συντρίμμια και καπνός και φωτιά! Μια απέραντη φωτιά, ένα ρημαδιό, μια χαλασιά. Τίποτε όρθιο. Κι ο θρήνος διάχυτος πάνω στα μαύρα ερείπια, στα γκρεμισμένα, στα καμένα.

Ρωμαίικο, είπα, δεν είσαι πια για θαυμασμό αλλά για κλάμα.

Τι έπαθες στ' αλήθεια; Ποιες αμαρτίες πληρώνεις; Σε ποιο γκρεμό καταράκησες; Ποιος δαίμονας ζήλεψε τη δόξα της ομορφιάς σου; Ποια κακά στοιχειά σε ποια Βαβέλ δεμένη σε κρατάνε; Ποιος απελάτης σου 'κοψε το δρόμο και σ' έχει χειροπόδαρα δεμένη;

Πού είν' τα παλάτια, οι εκκλησιές, τα ιερά; Γκρεμίστηκαν ...

Πού είν' οι ηγέτες, οι ταγοί, οι τρανοί σου; Λύγισαν...

Πού είν' οι διαβασμένοι, οι ιδεολόγοι, οι σπιρουνάτοι; Νύσταξαν...

Πού είν' οι σοφοί, οι συγγραφείς, οι ποιητές; Σώπασαν...

Πού είν' οι δάσκαλοι, οι καθηγητάδες, οι πρυτάνεις; Κρύφτηκαν...

Πού είν' ο στοχασμός, ο λόγος, η αλήθεια; Χάθηκαν...

Πού είν' η νέα η γενιά, τα βλαστάρια σου; Ξενιτεύτηκαν...

Πού είν' η ιδέα, οι επιστήμες; Μακριά από μας...

Πού είν' οι ρασοφόροι, οι δεσποτάδες; Βυθισμένοι στο θρόνο τους...

Πού είν' οι λεφτάδες, οι ντοτόροι, οι αβοκάτοι; Μετρούν τ' αργύρια...

Έρμη, σκλάβα, πικρή Ρωμιοσύνη ....

Συ το καμάρι της Ανατολής και το ζήλημα της Δύσης, συ του κόσμου η δασκάλα, η καπετάνισσα, ο αφρός, το θάμα, του πουλιού το γάλα, πως κατάντησες έτσι; Να 'χουν στήσει χορό γύρω απ' τα συντρίμια σου κάθε λογής βάρβαροι κι αλλοεθνείς κι αλλόθρησκοι εχθροί σου;

Το άτι σου ακόμα μας πατά Μπραϊίμη! Οι τρανοί μας τα γόνατά τους λυγίσαν και γίναν των ραγιάδων οι ραγιάδες. Παντού η βλαστήμια του άθεου και του άπατρι η ασέβεια. Και δεν μας φταίν' ούτ' ο Φράγκος, ούτ' ο Τούρκος, ούτ' ο Σλάβος.

Δεν υπάρχουν πια αντρίκειοι στοχασμοί, χάθηκε η αλήθεια, τους στοχαστές και ποιητές τους καταβρόχθισε η λυσσασμένη σκύλα, το σύγχρονο πλυντήριο εγκεφάλων. Μακριά από μας ιδέα και επιστήμη, βάρβαροι σε ναούς τις προσκυνάνε! Απείραχτο το τέρας.

Και τάφοι, παντού τάφοι...

Μη νοιάζεσαι, πετιέται ο Νίτσε: "Μόνο εκεί που είναι τάφοι εκεί είναι και ανάσταση". Και του απαντώ: "Μα, η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει"! Γι' αυτό και δεν ανασταίνεται, μου λέει. Γιατί στου Κακού τη σκάλα στο πιο βαθύ σκαλί ποτέ δεν φτάνει!

Έρμη, σκλάβα, πικρή Ρωμιοσύνη,
το γυαλί της φυλής εραγίστη,
όλα πάνε, μια στάλα έχει μείνει:
"Του Χριστού και της μάνας σου η πίστη"!

Νίκος Ταμουρίδης
Αντιστράτηγος (ε.α) - Επίτιμος Α' Υπαρχηγός ΓΕΣ